

N:o 102.

Af Herrar **Anders Huss** och **Johan Nydahl**: *Om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till en del af båtsmanshållets ställande på vakans.*

Det är ett egendomligt och för det tillstånd, hvari försvarsfrågan hos oss under en lång tid befunnit sig, kännetecknande förhållande, att vi, oaktadt våra mycket begränsade tillgångar och ehuru den redan år 1861 tillsatta försvarskomitén i sitt 1865 (således för mer än 20 år sedan) afgifna betänkande ansåg sig kunna föreslå, att en del af båtsmanshållet skulle, såsom för sjöförsvaret obehöfligt, öfverflyttas till armén, hvilket förslag Kongl. Maj:t ock sedermera upptog i sitt till 1869 års riksdag framlagda härordningsförslag, dock fortfarande underhålla ett större antal båtsmän, än som med hänsyn till sjöförsvarets kraf är behöfligt.

Huru stort detta öfverflödiga antal är, lärer väl icke kunna på siffran uppgifvas, så länge man icke vet, om och i hvad mån vid en blifvande organisation af sjöförsvaret beväringen kan komma att tagas i anspråk för detta vapen; men då enligt den beräkning i detta afseende, som förekommer i sjöförsvarskomiténs betänkande år 1882, för flottans mobilisering, skulle erfordras 4,115 man — deraf 1,615 värnpligtige — och båtsmanshållet enligt Kongl. Marinförvaltningens öfver samma betänkande afgifna yttrande utgör 4,631 man, hvartill komma 825 matrosar, eldare och handtverkare, eller tillsammans 5,456 man, och således den nu underhållna stamtruppen öfverskjuter det beräknade behovet med 1,341, så får man väl antaga, att sistnämnda antal i hvarje händelse kan af sjöförsvaret undvaras. Att fortfarande år efter år bekosta ett så stort antal öfverflödiga båtsmän är tydligen icke förenligt med ett klokt och ändamålsenligt användande af landets

försvarskraft, och är det så mycket mindre, som armén lider stor brist på utbildadt folk, en brist, som till följd af stammens ojemna förläggning gör sig så mycket känbarare förnummen.

Några nämnvärda svårigheter borde väl ej heller möta för att åstadkomma en väl behöflig rättelse i detta oegentliga förhållande, och att så icke länge sedan skett torde få tillskrifvas endast och allenast den omständigheten, att vederbörande i det längsta och ända till sista tiden trott på möjligheten att efter en på förhand uppgjord plan i hela deras omfattning genomföra försvars- och skattefrågorna. Då emellertid Riksdagen genom sina beslut sistlidet år tyckes hafva frångått dessa försök för att i stället steg för steg ordna vårt försvars- och skatteväsende, så torde ock tiden nu sent omsider vara inne att genom en reducering af båtsmanshållet till det nödvändiga bereda medel, att i någon mån bota de brister, som vidlåda vårt försvarsverk.

På grund af hvad vi sålunda anført, få vi vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta, om möjligt, redan till nästa Riksdag framlägga förslag att i mån af afgang bland båtsmännen ställa på vakans så stor del af båtsmanshållet, som är för sjöförsvaret obehöfligt, samt att på annat, af Kongl. Maj:t uppgifvet sätt till försvarets stärkande använda de medel, som härigenom varda disponibla.

Om remiss till vederbörande Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1886.

And. Huss.

Johan Nydahl.

Uti förestående motions syfte instämma

Er. Petter Jonsson. Eric Öberg. P. Näsman. C. M. Huss.
